

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 februarie

Seria I, Anul XXIII, Nr. 8 (329), 2021

2 FEBRUARIE ZIUA PERSOANELOR CONSACRATE

Eugen Ivuț

Din sumar:

Mesajul Sfântului Părinte pentru Postul Mare, 2021 - pag. 3-4; Interviu cu PSS Virgil: "Să nu ne închidem în noi, disprețuindu-l pe celălalt" - pag. 5-6; Congregația Maicii Domnului - Centenar, 2 februarie 1921 - 2 februarie 2021 - pag. 7-8; Marianismul pe vreme de pandemie - pag. 12-13.

Iuliu Maniu – demers de recunoaștere a marelui om politic și de stat ca drept între popoare

În Duminica a XXXI-a după Rusalii, Preasfinția Sa Virgil s-a aflat în mijlocul comunității din Șimleu Silvaniei, unde a celebrat Sfânta și Dumnezeiască Liturghie alături de părintele vicar foraneu al Silvaniei, Gheorghe Țurcaș și de părintele protopop Nicolae Bodea.

Motivul vizitei a fost un eveniment foarte important atât pentru comunitatea evreiască cât și pentru Biserica Greco-Catolică. A fost marcată Ziua Internațională de Comemorare a Holocaustului și a fost început demersul de recunoaștere a marelui om politic și de stat, Iuliu Maniu, ca Drept între Popoare.

La acest eveniment au participat: Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcop greco-catolic de Oradea, Excelența sa fostul Ambasador SUA, Adrian Zuckerman, Ambasadorul Belarusului în România, Andrei M. Grinkevich, Ministru consilier Ambasada Rusiei, Igor Iniushkin, Gabriel Lavrincic, consul onorific al Federației Ruse în România, Consulul Ungariei la Cluj, Csige Sandor, domnul Lucian Bode, ministru de interne, domnul Virgil Țurcaș, Prefectul Județului Sălaj, domnul Dinu Iancu Sălăjeanu, Președintele Consiliului Județean Sălaj, domnul Daniel Stejeran, directorul Muzeului Holocaustului din Transilvania de Nord, din Șimleu, Paul Gorgan, consilier al președintelui CJS, domnul Viceprimar al orașului Șimleu, Radu Lazăr, părintele Nicolae Bodea, protopop greco-catolic de

Șimleu, părintele Cristian Borz, paroh greco-catolic de Bădăcin și alți invitați prin aplicația *online Zoom*, printre care Herman Berkovits, medicul personal al premierului israelian Benjamin Netanyahu – din Israel, Elly Berkovits Gross, supraviețuitoare a Holocaustului – New York, Alex Hecht, fondator al Muzeului Holocaustului din Transilvania de Nord, Roberta Seret Bayer – reprezentant O.N.U. – New York.

Înainte de manifestările desfășurate la Muzeul Holocaustului din Transilvania de Nord, din Șimleu, toți invitații s-au întâlnit în Dealul Țarinei lui Iuliu Maniu, unde părintele Cristian Borz, alături de localnicii Bădăcinului, au întâmpinat oaspeții în costume populare și tradiționala pâine cu sare. Părintele Cristian, cu ospitalitatea specifică familiei Maniu, le-a prezentat onorărilor oaspeți casa, prezentându-le și demersurile care au fost făcute pentru reabilitarea ei.

Imnul marelui om de stat și fiu al Bisericii Greco-Catolice a răsunat în fața casei când invitații au ieșit după turul ghidat „Îl simt cum mai vine/Mai vine pe acasă,/Îl văd cum se așază/Cu satul la masă,/Și-și varsă durerea/Sădind-o în noi /Generații ca mine,/Ca tine, ca voi”. Mai apoi ierarhul orădean a rostit în Biserica Greco-Catolică, alături de cei prezenți, rugăciunea „Tatăl Nostru”.

Manifestările au continuat la Muzeul Holocaustului din Șimleu Silvaniei, unde fiecare dintre invitați au ținut câte un discurs. Preasfinția Sa Virgil, în expunere, a rostit Psalmul 136, afirmând faptul că „suntem cu toți la această zi de comemorare, un râu al Babilonului”. „Avem responsabilitatea să nu uităm aceste evenimente”. A fost prezentat și Proiectul educațional multicultural: TINERI AMBASADORI 2020-2022 – prezentarea activităților din cadrul înfrățirii dintre Șimleu Silvaniei și Petach Tikva, Israel.

Eugen IVUȚ

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Mihaela Caba, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu, Eugen Ivuț.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Mesajul Sfântului Părinte pentru Postul Mare, 2021

„Iată, noi urcăm la Ierusalim...” (Mt 20,18).

Iubiți frați și surori,

Vestind discipolilor săi pătimirea, moartea și învierea sa, ca împlinire a voinței Tatălui, Isus le dezvăluie sensul profund al misiunii sale și îi cheamă să se asocieze la ea, pentru mântuirea lumii.

Parcurgând drumul Postului Mare, care ne conduce spre celebrările pascale, îl amintim pe Cel care „s-a umilit pe sine făcându-se ascultător până la moarte, până la moartea pe cruce” (Fil 2,8). În acest timp de convertire reînnoim credința noastră, luăm „apa vie” a speranței și primim cu inimă deschisă iubirea lui Dumnezeu care ne transformă în frați și surori în Cristos. În noaptea de Paște vom reînnoi promisiunile de la Botezul nostru, pentru a ne renaște bărbați și femei noi, grație lucrării Spiritului Sfânt. Însă deja itinerarul din Postul Mare, ca și întregul drum creștin, se află în întregime sub lumina Învierii, care însuflețește sentimentele, atitudinile și alegerile celui care vrea să-l urmeze pe Cristos.

Postul, rugăciunea și pomana, așa cum sunt prezentate de Isus în predica sa (cf. Mt 6,1-18), sunt condițiile și exprimarea convertirii noastre. Calea sărăciei și a privării (postul), privirea și gesturile de iubire față de omul rănit (pomana) și dialogul filial cu Tatăl (rugăciunea) ne permit să întrupăm o credință sinceră, o speranță vie și o caritate activă.

1. Credința ne cheamă să primim Adevărul și să devenim martorii lui, în fața lui Dumnezeu și în fața tuturor fraților noștri și a surorilor noastre.

În acest timp al Postului Mare, a primi și a trăi Adevărul manifestat în Cristos înseamnă înainte de toate a lăsa să ajungă la noi Cuvântul lui Dumnezeu, care ne este transmis, din generație în generație, de Biserică. Acest Adevăr nu este o construcție a intelectului, rezervat câtorva minți alese, superioare sau distincte, ci este un mesaj pe care-l primim și putem să-l înțelegem grație înțelegerii inimii, deschise la măreția lui Dumnezeu care ne iubește înainte ca noi înșine să conștientizăm asta. Acest Adevăr este Cristos însuși, care asumând până la capăt umanitatea noastră s-a făcut Cale – exigentă dar deschisă tuturor – care conduce la plinătatea Vieții.

Postul trăit ca experiență de privare îi face pe cei care îl trăiesc în simplitatea inimii să redescopere darul lui Dumnezeu și să înțeleagă realitatea noastră de creaturi după chipul și asemănarea sa, care au împlinire în El. Trăind experiența unei sărăcii acceptate, cel care postește se face sărac cu cei săraci și „adună” bogăția iubirii primite și împărtășite. Înțeles și practicat astfel, postul ajută să-l iubim pe Dumnezeu și pe aproapele deoarece, așa cum învață sfântul Toma de Aquino, iu-

birea este o mișcare care își îndreaptă atenția asupra celuilalt considerându-l ca una cu noi înșine (cf. Enciclica *Fratelli tutti*, 93).

Postul Mare este un timp pentru a crede, adică pentru a-l primi pe Dumnezeu în viața noastră și a-i permite „să-și facă locuință” la noi (cf. In 14,23). A posti înseamnă a elibera existența noastră de ceea ce o deranjează, chiar și de saturația de informații – adevărate sau false – și produse de consum, pentru a deschide ușile inimii noastre Celui care vine la noi sărac în toate, dar „plin de har și de adevăr” (In 1,14): Fiul Dumnezeului Mântuitor.

2. Speranța ca „apă vie” care ne permite să continuăm drumul nostru

Samariteana, căreia Isus îi cere să bea la fântână, nu înțelege atunci când El îi spune că ar putea să-i ofere o „apă vie” (In 4,10). La început ea se gândește desigur la apa materială, în schimb Isus înțelege pe Duhul Sfânt, cel pe care El îl va da din belșug în misterul pascal și care revărsă în noi speranța care nu dezamăgește. Deja în anunțarea pătimirii și morții sale Isus anunță speranța, când spune: „și a treia zi va învia” (Mt 20,19). Isus ne vorbește despre viitorul deschis larg de milostivirea Tatălui. A spera cu El și grație Lui înseamnă a crede că istoria nu se încheie asupra greșelilor noastre, asupra violențelor și nedreptăților noastre și asupra păcatului care răstignește Iubirea. Înseamnă a lua din Inima sa deschisă iertarea Tatălui.

În actualul context de preocupare în care trăim și în care totul pare fragil și nesigur, a vorbi despre speranță ar putea să pară o provocare. Timpul Postului Mare este făcut pentru a spera, pentru a ne îndrepta din nou privirea la răbdarea lui Dumnezeu, care continuă să se îngrijească de creația sa, în timp ce noi am maltrat-o adesea (cf. Enciclica *Laudato si'*, 32-33.43-44). Este speranță în reconciliere, la care ne îndeamnă cu pasiune sfântul Paul: „Lăsați-vă împăcați cu Dumnezeu” (2Cor 5,20). Primind iertarea, în sacramentul care este în inima procesului nostru de convertire, devenim la rândul nostru răspânditori ai iertării: primind-o noi înșine, putem s-o oferim prin capacitatea de a trăi un dialog grijuliu și adoptând un comportament care întărește pe cel care este rănit. Iertarea lui Dumnezeu, și prin cuvintele noastre și gesturile noastre, permite să trăim un Paște de fraternitate.

În Postul Mare, să fim mai atenți să „spunem cuvinte care încurajează, care întăresc, care dau putere, care consolează, care stimulează, în loc de cuvinte care umilesc, care întristează, care supără, care disprețuiesc” (Enciclica *Fratelli tutti* [FT], 223). Uneori,

(continuare în pag. 4)

(urmare din pag. 3)

pentru a da speranță, este suficient a fi „persoană gentilă, care pune deoparte preocupările sale și urgențele sale pentru a acorda atenție, pentru a dărua un zâmbet, pentru a spune un cuvânt de stimulare, pentru a face posibil un spațiu de ascultare în mijlocul atâtor indiferențe” (ibid., 224).

În reculegere și în rugăciunea tăcută, speranța ne este dăruită ca inspirație și lumină interioară, care luminează provocări și alegeri ale misiunii noastre: iată pentru ce este fundamental să ne reculegem pentru a ne ruga (cf. Mt 6,6) și a-l întâlni, în ascuns, pe Tatăl duioșiei.

A trăi un Post Mare cu speranță înseamnă a simți că suntem, în Isus Cristos, martori ai timpului nou, în care Dumnezeu „face noi toate lucrurile” (cf. Ap 21,1-6). Înseamnă a primi speranța lui Cristos care își dă viața pe cruce și pe care Dumnezeu îl învie a treia zi, „gata oricând să dăm răspuns oricui ne cere cont de speranța noastră” (1Pt 3,15).

3. Caritatea, trăită pe urmele lui Cristos, în atenție și în compasiunea față de fiecare, este cea mai înaltă exprimare a credinței noastre și a speranței noastre

Caritatea se bucură văzându-l pe celălalt crescând. Iată pentru ce suferă atunci când celălalt se află în angoasă: singur, bolnav, fără adăpost, disprețuit, în nevoie... Caritatea este elanul inimii care ne face să ieșim din noi înșine și care generează legătura împărtășirii și comuniunii.

„Pornind de la iubirea socială este posibil de înaintat spre o civilizație a iubirii la care toți ne putem simți chemați. Caritatea, cu dinamismul său universal, poate construi o lume nouă, pentru că nu este un sentiment steril, ci este cel mai bun mod de a ajunge la căi eficiente de dezvoltare pentru toți” (FT, 183).

Caritatea este dar care dă sens vieții noastre și grație căruia îl luăm în considerare pe cel care se află în privare ca membru al însași familiei noastre, prieten, frate. Puținul, dacă este împărtășit cu iubire, nu se termină niciodată, ci se transformă în rezervă de viață și de fericire. Așa s-a întâmplat pentru făina și

untdelemnul văduvei din Sarepta, care oferă bucata de pâine profetului Ilie (cf. 1Rg 17,7-16); și pentru pâinile pe care Isus le binecuvântează, le frânge și le dă discipolilor ca să le împartă mulțimii (cf. Mc 6,30-44). Așa se întâmplă pentru pomana noastră, fie ea mică sau mare, oferită cu bucurie și simplitate.

A trăi un Post Mare de caritate înseamnă a avea grijă de cel care se află în condiții de suferință, abandonare sau angoasă din cauza pandemiei de Covid-19. În contextul de mare incertitudine cu privire la ziua de mâine, amintindu-ne de cuvântul adresat de Dumnezeu slujitorului său: „Nu te teme, pentru că eu te-am răscumpărat” (Is 43,1), să oferim cu caritatea noastră un cuvânt de încredere și să-l facem pe celălalt să simtă că Dumnezeu îl iubește ca pe un fiu.

„Numai cu o privire al cărei orizont este transformat de caritate, care o duce să perceapă demnitatea celuilalt, săracii sunt recunoscuți și apreciați în demnitatea lor imensă, respectați în stilul lor propriu și în cultura lor, și de aceea integrați cu adevărat în societate” (FT, 187).

Iubiți frați și surori, fiecare etapă a vieții este un timp pentru a crede, a spera și a iubi. Acest apel de a trăi Postul Mare ca parcurs de convertire, rugăciune și împărtășire a bunurilor noastre, să ne ajute să revizităm, în amintirea noastră comunitară și personală, credința care vine de la Cristos viu, speranța însoțită de suflul Duhului și iubirea a cărei izvor inepuizabil este inima milostivă a Tatălui.

Maria, Mama Mântuitorului, fidelă la picioarele crucii și în inima Bisericii, să ne susțină cu prezența sa grijulie, iar binecuvântarea Celui Înviat să ne însoțească pe drumul spre lumina pascală.

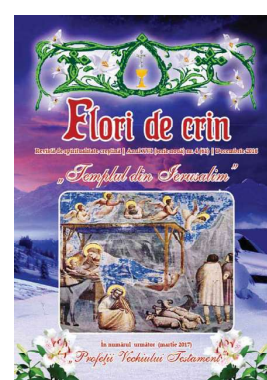
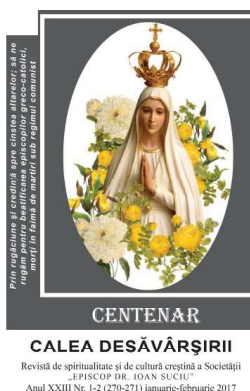
Roma, Sfântul Ioan din Lateran, 11 noiembrie 2020, comemorarea Sfântului Martin din Tours
Franciscus

Traducere: Pr. Mihai PĂTRAȘCU

www.ercis.ro

Duminica Presei

În fiecare an, a treia Duminică a Postului Mare (**4 aprilie 2021**) este dedicată presei creștine. În acest sens, tasul duminicii respective este centralizat la Episcopie, urmând ca acesta să fie folosit în vederea editării revistelor Eparhiei de Oradea. Tot în acest context precizăm că toți credincioșii noștri sunt rugați să acorde o mai mare atenție presei creștine, citirii și difuzării acesteia, chiar ajutoării ei, în măsura care se poate, pentru că ea, presa, face parte din actul de informare și cunoaștere necesar unui bun credincios.

Interviu

PSS Virgil: „Să nu ne închidem în noi, disprețuindu-l pe celălalt”

Pe 25 ianuarie se încheie, în mod tradițional, *Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor*. La Oradea a început mai devreme, pe 17 ianuarie, cu o zi mai devreme față de calendarul mondial. Urbea noastră, de fapt, prinde rădăcinile unei tradiții mai prospere de a lărgi puțin granițele celor opt zile. Prietenia interconfesională din oraș duce *Octava ecumenică* la nivelul de decadă, funcție de răspunsul celor chemați să participe.

Egco: *Cum ați descrie ecumenismul și relațiile interconfesionale în zona Eparhiei pe care o păstoriți?*

PSS Virgil Bercea: Din mila Domnului, după o lungă activitate, din aproape în aproape s-a construit o tradiție aici, la Oradea. Dacă la început, în urmă cu peste 20 de ani, am început doar cu frații romano-catolici, din aproape în aproape ni s-au adăugat și ceilalți de celelalte confesiuni din Oradea. Am lărgit chiar mai mult de atât, pentru că toate comunitățile au dorit să se ajungă și la ei, în bisericile lor, pentru a ne ruga împreună în spirit și adevăr. Este o săptămână de rugăciune, novenă, decadă, depinde – este important că ne întâlnim, ne cunoaștem, ne rugăm și, de multe ori, am mai și împărtășit acte de caritate, în sensul că s-a introdus, în urmă cu câțiva ani, o tradiție de a se face o colectă pentru săraci care se dădea la diversele comunități participante, pentru a-i ajuta pe nevoiași, care sunt peste tot.

Egco: *Papa Francisc, chiar săptămâna trecută, a spus faptul că argumentele teoretice nu vor convinge pe nimeni. Ceea ce va convinge va fi solidaritatea, faptele concrete. Și tocmai asupra lor aș insista. Deja ați pomenit de actele carității, acea colectă... Ce alte acte de colaborare au existat până acum? Grupuri de lucru, alt gen de întâlniri...*

PSS Virgil Bercea: Dacă vă amintiți de acele întâlniri pentru familie. Apoi, campania *Un milion de stele*, la care ne-am rugat pentru copiii lumii. Toate activitățile noastre caritabile nu le facem doar pentru catolici, ci pentru săraci, iar săracii nu au confesiune; sunt cei căzuți în nevoile sorții. Caritasul nostru face o activitate foarte bună și susținută. La fel și celelalte comunități ale confesiunilor de aici...

Egco: *...de precizat ar fi că acțiunile Caritas nu sunt exclusiviste. Ele se adresează în funcție de nevoile lor, nu de credință.*

PSS Virgil Bercea: Tocmai! Asta este normalitatea. Despre asta vorbește și Sfântul Părinte constant, inclusiv în această perioadă de pandemie. „Cu toții ne găsim în aceeași barcă”, a spus când s-a rugat singur în Piața Sfântul Petru. Este adevărat! Dacă am înțelege mai mult aceste cuvinte, atunci am înțelege mai bine

chemarea Mântuitorului „ca toți să fie una”. Nu trebuie să rămânem doar la cuvinte, ci trebuie să pășim. De altfel, l-am văzut pe papa de atâtea ori făcând pași concreți, tot în pandemie. Ca exemplu, când a trimis ventilatoarele pulmonare la Suceava și în atâtea alte părți din lume. Acest ecumenism al carității este cu adevărat cel care ne apropie foarte mult unii de alții. Suntem cu adevărat în aceeași barcă, creați după chipul și asemănarea Domnului. De aici, se poate face alt pas: dialogul interreligios, Biserica Catolică are un dialog strâns cu celelalte religii ale lumii.

Egco: *Dialogul interreligios ar fi deja un ecumenism la cel mai înalt nivel. Ar fi cea mai frumoasă imagine a unității între oameni.*

PSS Virgil Bercea: Să ne amintim de declarația comună de la Abu Dhabi, despre fraternitatea umană. Ne stă înaintea și enciclica nouă a Papei „Fratelli tutti”. Dacă înțelegem cuvintele *Scripturii*, vedem că putem să-l acceptăm pe celălalt ca fiind fratele nostru.

Egco: *Un aspect dureros ar fi totuși că, în unele locuri, încă există temeri și spirite foarte închise dialogului, întâlnirii, colaborării la orice nivel și, evident, închise rugăciunii. Dacă ar mai exista deschidere față de dialogul teoretic, atunci când vorba de cultul liturgic, spiritele se închid și nu se mai poate discuta. Există o teamă de ecumenism, considerat o erezie, iar sub acest considerent nu se poate organiza o rugăciune în comun. Cum ați răspunde acestor temeri?*

PSS Virgil Bercea: Conciliul Vatican al II-lea a vorbit despre purificarea memoriei. Asta nu înseamnă că uităm ceea ce s-a întâmplat, ci înțelegem faptele din istorie în contextul respectiv. Această purificare a memoriei înseamnă că nu suntem noi, cei de azi, aceia care am creat rupturi în istorie. Noi suntem o consecință și avem în vedere că, la început, Biserica a fost una. Purificarea memoriei ne ajută să nu ne închidem în noi, să nu-l disprețuim pe celălalt, să înțelegem istoria și să nu o interpretăm în contextul actual, ci în cel respectiv în care s-a întâmplat. Noi, azi, să facem poduri sau, dacă podurile ar fi prea mari, măcar punți spre celălalt care să ne ajute să ne apropiem. Altfel, mereu vom fi blocați în trecut și nu vom reuși să avem perspectiva viitorului.

Egco: *Totuși un aspect delicat este de dată recentă, când am văzut rostogolindu-se în mediul online unele declarații care pot fi considerate foarte dureroase pentru sensibilitatea catolică, declarații făcute public de pe treapta unui înalt rang arhieresc al Bisericii majoritare. Evident, noi nu le putem spune altora ce să facă sau ce să predice; e firesc. Dar ce le putem spune*

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

alor noștri atunci când apar astfel de declarații care pot atinge atât de mult atât sensibilitatea credinței personale, cât și diplomația ecumenică?

PSS Virgil Bercea: Aici putem vorbi de ecumenismul trăit de familiile mixte confesional. Aici, în Transilvania, am avut foarte mult o conlucrare în interiorul familiilor mixte: ortodocși cu greco-catolici, români cu maghiari, romano-catolici cu ortodocși, o diversitate. Familii frumoase, care au reușit să-și crească frumos copiii, știind să-și respecte convingerile religioase reciproc. Este fundamental să nu dăm sentințe ne-realiste. Ar trebui să învățăm de aici cum să ne respectăm, cum să ne vedem valorile în mod reciproc. Ceea ce este valoros la unii, să împrumutăm și noi, căci valorile sunt universale, iar ceea ce avem trebuie să știm să dăruim cu seninătate și fără ostentație. Istoria ne arată că greco-catolicii au fost mereu de o generozitate uriașă. Dacă ne uităm la magisteriul Bisericii promovată de papii secolului trecut, vedem cum Biserica latină s-a deschis foarte mult dialogului ecumenic, apropierea frățești, aprecierii față de orice sacrament al celuilalt. Avem chiar un directoriu ecumenic, unde se arată că, atunci când e sărbătoare în calendarul tău și ești într-un loc unde nu este un lăcaș de cult catolic, poți să participi la rugăciunea dintr-o altă Biserică. Deci deschiderea noastră este totală și, în astfel de cazuri, nu trebuie să te spovedești că ai fi greșit cu ceva. Papii au simțit această dorință a Domnului „ca toți să fie una”. Pe mine nu o să mă auziți criticând pe cineva dintr-o altă confesiune sau religie. Voi încerca să văd valorile care sunt la ceilalți. Frații noștri au valori valabile, inclusiv frații noștri ortodocși. Dacă știm să-l respectăm cu adevărat pe celălalt și să vedem binele pe care bunul Dumnezeu l-a sădit în sufletul lui, suntem pe drumul cel bun.

Egco: *Cel puțin la nivelul discursului public, nu prea am auzit Biserica Catolică, de oricare rit ar fi ea, să-și facă apologie acuzându-l pe altul.*

PSS Virgil Bercea: Biserica Catolică, tocmai, a renunțat la apologetica prin care arată cu degetul spre celălalt. Eventual ceea ce face la ora actuală este în sensul celălalt: a căuta frumosul și binele, spiritul și profunzimea în celălalt.

Egco: *M-aș întoarce la declarația de dinainte. Ați vorbit despre deschiderea Bisericii Greco-Catolice. Aș forța nota, ducând subiectul puțin mai sus: credeți că BRU (sau Bisericile greco-catolice în general) are o vocație aparte pentru ecumenism, pentru unitate chiar?*

PSS Virgil Bercea: Asta au spus-o și papii întotdeauna. Dacă ne uităm prin istorie, mai ales în ceea ce privește poporul român, noi am avut acest comportament. Unitatea care se dorește la ora actuală nu este o uniformizare, ci o unitate în diversitate. Aceasta creează frumusețea Sfintei Treimi – care s-a exprimat în diverse

moduri și locuri, prin diverse persoane: pot să fie ortodocși, catolici, reformați, creștini. Astfel este foarte important să vedem misiunea Bisericii Greco-Catolice ca o punte de legătură. Să ne amintim de documentul de la Balamand, care a spus că nu suntem modelul de urmat, că am fi hibrizi. Accept această formulare. Știți că sunt și inginer agronom și am lucrat în cercetare. Știu să spun că, în natură, hibrizii dau o productivitate mult mai ridicată din toate punctele de vedere. Deci, uitându-ne prin istorie, Biserica asta a făcut niște lucruri formidabile pe care majoritatea n-au reușit să le facă. A avut această vocație de foarte mare deschidere și, în același timp, profetică, în sensul că, atunci când pentru copiii țăranilor români nu exista nici o școală, au reușit să deschidă una; iar cultura este cea care îți deschide sufletul și te face să-l înțelegi pe cel de lângă tine și să-l vezi pe Domnul în el. Această Bisericuță a noastră – care nu a fost mare niciodată – a avut această capacitate, repet, profetică de a face niște lucruri. Să ne reamintim, de exemplu, cum au reușit iluminiștii noștri, care erau preoți cu toții, să dea o altă turnură curentului Iluminismului. Dacă în vest el era împotriva Bisericii, aici erau preoții care au luat și au purtat acest Iluminism care a creat perspective. Noi, acum, probabil încă nu reușim să înțelegem anumite lucruri – dar pe care istoria le va cerna și le va lămurii.

Egco: *V-aș întoarce amintirile la vizita Papei Ioan Paul al doilea în România. Credeți că momentul acela a pus atunci ecumenismul pe un drum promițător. Ce s-a întâmplat între timp?*

PSS Virgil Bercea: Vedeți cum decurg epocile istorice, cum curge timpul... Sunt perioade faste și altele mai puțin faste. Acel moment, cel de care spuneți, a fost unul fast, în care s-a născut strigătul „Unitate!” – se pare că niște seminariști de la Oradea au început strigătul care apoi s-a răspândit în mulțime. A fost un timp cu o deschidere cu totul deosebită. Dar se înțelegea că momentul care s-a creat a favorizat această deschidere. Apoi să ne amintim de întâlnirea ecumenică de la Sibiu din 2007. Apoi, adevărat, s-a intrat într-un con de umbră. Totuși vizita papei Francisc la Blaj și beatificarea martirilor greco-catolici m-a făcut acum să mă gândesc la ecumenismul sângelui, martiriului. Episcopii noștri erau într-o închisoare și cu preoți ortodocși. Episcopii noștri n-au murit revoltați pe nimeni. Îmi amintesc de ce spunea Cardinalul Todea: „toată suferința noastră a fost pentru Cristos și i-o oferim Lui!” Dacă am evidențiat mai mult aceste lucruri, aducându-ne aminte de momentele mari ale istoriei noastre, am vedea că putem face pași împreună cu frații noștri de altă confesiune, care cred în bunul Dumnezeu și se mărturisesc ca fiind urmași ai lui Cristos cel răstignit și înviat.

Interviu acordat Pr. Claudiu ARDELEAN CSE

www.egco.ro

Otilia BĂLAȘ

Congregația Maicii Domnului - Centenar

2 februarie 1921-2 februarie 2021

„Noi Vasile Suci, din mila lui Dumnezeu și grație Sfântului Scaun Apostolic al Romei, Arhiepiscop și Mitropolit de Alba Iulia și Făgăraș ... decretăm de întemeiată Congregația Surorilor Române din Blaj...”

Era într-o zi de Sărbătoare, era ”Întâmpinarea Domnului” a anului 1921, timp în care mai era vie în suflete bucuria Nașterii Domnului și puternica speranță de bine a începutului de an.

„Spiritul rugăciunii și al muncii va trebui să străbată întreaga viață a Surorilor acestei Congregații, spirit ce va face, credem, cu ajutorul darului puternicului Dumnezeu, ca smeritul început de astăzi să fie o sămânță binecuvântată care să aducă roadele cele mai bogate” (Decretul de înființare nr.506, 2 februarie 1921).

Și Înalt Preasfinția Sa a pus această primă Congregație feminină din Biserica Greco-Catolică „sub scutul Preasfintei de Dumnezeu Născătoare și pururea Fecioară Maria”.

Astfel, Mitropolitul Vasile Suci a împlinit dorința antecesorilor săi de a avea în Biserica Română Unită cu Roma „o mănăstire de călugărițe” asemenea celor din Occidentul catolic, cu menirea „să apropie cât mai mult neamul nostru de Domnul”.

În cursul celor o sută de ani de viață, drumul Congregației a fost călăuzit de Dumnezeu. Începutul - cu cele patru Surori chemate să îngrijească copiii din Orfelinatul de la Blaj, deschis de Mitropolie pentru copiii orfani din Primul Război Mondial - amintește simplitatea nașterii din Betleem. De acolo, călugărițele au primit lumină și au dat-o neîncetat, unite cu Biserica, cu Arhieriei ei și cu rugăciunea. „Doamne, Isuse, dă-ne harul să te vedem pe Tine în unul fiecare din copiii încredințați nouă și să formăm în ei chipul Tău Preasfânt”, se ruga gândul și inima primelor Surori.

Acesta a fost nucleul Congregației ”Maicii Domnului” (CMD), dezvoltarea căreia Mitropolitul a încredințat-o Sorei Febronia Mureșan, profesoară de limba germană din Ordinul ”Franciscanelor Sărace”. Puternică, bună organizatoare, cu experiență și formatoare inteligentă, Sora Febronia a făcut să fie depășite greutățile începutului, întărită de rugăciunea: „Părinte Ceresc, în numele Fiului Tău preaiubit, Te rugăm să binecuvântezi această Congregație și s-o faci grădina Ta aleasă, din care să poți culege oricând roade de iubire, de jertfă și devotament pentru Biserică, Neam și pentru toți...”

Sora Febronia a fost prima Superioară generală a Congregației întemeiată la Blaj, stabilită scurt timp cu Orfelinatul la Obreja, revenită la Blaj și, prin filiale, răspândită în toată Transilvania, dar și în Vechiul Regat: Cluj, Sibiu, Reghin, Mediaș, Turda, Sebeș, Aiud, Sovata, Geoagiu, București, Ploiești, Craiova și Brăila.

Regulile de viață trăite - *credință și încrede-*

re în Dumnezeu, abnegație pentru binele Bisericii și a aproapelui, ajutat să cunoască pe Dumnezeu și cultura creștină, spiritul de sacrificiu și implicarea în viața Bisericii Unite cu Roma și a neamului - au făcut ca dorința Mitropolitului fondator să se îplinească și Congregația „să prindă rădăcini adânci în Biserica noastră Greco-Catolică Română...”, realizând scopul pentru care a fost creată: educarea tineretului și participarea la viața și necesitățile Bisericii.

Momentele cruciale în drumul Congregației au însemnat întotdeauna o depășire. Congregația s-a reliefat prin două ramuri: *educativă, social-caritativă și contemplativă*. Surorile din prima ramură îngrijeau bolnavii din spitale, erau și distinsele Surori din Clinicilor Universității din Cluj și Sibiu (în timpul Diktatului de la Viena).

Alte Surori erau destinate să formeze caracterele creștine în școlile încredințate Congregației sau întemeiate de Congregație - grădinițe, școli primare și licee - cu sprijinul Episcopilor continuatori ai fondatorului: Ioan Suci, Iuliu Hossu și Mitropolitul Alexandru Nicolescu.

Una dintre cele mai mari opere ale Mitropolitului Vasile Suci a fost crearea *Institutului Recunoștinței* din Blaj, un complex de școli pentru fete: liceu teoretic, comercial, școală normală și de aplicație, școală de menaj, institut deschis în anul școlar 1926-1927.

ÎPS. Iuliu Hossu, la Cluj, a înființat Școala primară „Maica Domnului”, Institutul „Sfânta Tereza” (școală de menaj) și, pentru studente, Căminul „Sfânta Tereza”.

Și rugăciunea asigura dăruirea continuă a Surorilor din învățământ: „Pentru vredniciile Tale, Isuse, dă-ne să rămânem toată viața în harul Tău ca să aducem roade vrednice de Împărăția Cerurilor”, erau cuvintele zilnice înălțate la Cer.

Ramura contemplativă se distingea prin austeritate, imitația lui Cristos, meditație, rugăciune contemplativă și pregătirea pentru rezistență în fața persecuției Bisericii, persecuție care s-a dezlănțuit cu suprimarea

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, în 1948.

La beatificarea celor șapte Episcopi Martiri, la 2 iunie 2019, la Blaj, Papa Francisc a privit spre „*mărturia de fidelitate, la comuniunea cu Episcopul Romei*” a Bisericii Greco-Catolice Române în anii mulți ai persecuției, o istorie a suferinței în care Congregația Maicii Domnului își are paginile ei: o jertfă, o „*Cale a Crucii*” trăită dureros.

În toamna anului 1948, noaptea, la *Institutul Recunoștinței*, au năvălit mulțime de militari și civili, atunci Surorile au trăit pentru prima dată spaima, erau în fața unui necunoscut primejdios. În fragilitatea și teama lor, și-au găsit tăria în rugăciune - era prima *Stațiune* pe drumul Calvarului. S-au refugiat în Capela Arhierilor și au rezistat, doar cu forța au fost încărcate într-un camion și duse la Obreja. Într-un răgaz scurt, au ținut *Exercițiile spirituale*, o altă *Stațiune* în care rugăciunea le-a întărit curajul: „*Surorilor, furtuni vor veni și asupra noastră. Dar să nu vă fie frică. Cristos va porunci valurilor și vântului, când El în înțelepciunea Sa va găsi de bine. Va fi glorios! Curaj! Încredeți-vă în Cristos. Biruința finală va fi a noastră!*” Erau cuvintele ce le auzeau și, amplificate, pătrundeau adânc în conștiințe. Preasfinția Sa Ioan Suciu, „...cel care nu era o zi să nu treacă pe la Surorile din Congregație” - era modelul și reperul lor -, le vorbea despre purtarea „*crucii*” și sfințenia vieții.

La fel le vorbea Părintele spiritual al Congregației, Otto Farrenkopf, amintindu-le de sfințenia vieții lor comune, pentru apărarea căreia se cerea suferință: „*Noi trebuie să suferim pentru aceste comori sfinte!*”

Nu după mult timp, două convoaie de mașini s-au încrucișat undeva pe șosea, dincolo de Alba Iulia, erau Surorile de la Obreja și Jucul de Jos, duse spre o țință necunoscută lor - erau deportate la Mănăstirea ortodoxă Bistrița, jud. Vâlcea.

Noua *Stațiune* accentua nesiguranța zilei și a celor care aveau să urmeze, rezistența le era numai în credință și rugăciune: „*Nu știm ce ne așteaptă, dar Tu, Doamne, fii cu noi! Avem nevoie să fim în mijlocul nostru, alături de noi în toate împrejurările în care vom ajunge!*”

La următoarea *Stațiune*, la Mănăstirea Bistrița, sub amenințare, li s-a impus să-și părăsească credința, să treacă la Biserica Ortodoxă, dar răspunsul Surorilor a fost refuzul și mărturisirea credinței catolice: „*Noi vă spunem definitiv că nu trecem și nu părăsim religia catolică. Sunt zadarnice toate eforturile dumneavoastră, noi n-avem gând de schimbare religii*”.

Peste ani, Sora Superioară generală Sofia Mureșan a evocat suferințele Surorilor: Superioarele au fost izolate de comunitate și comunitatea risipită peste tot în Ardeal, încât, pe Drumul Crucii, fiecare călugăriță și-a avut *Stațiunea* durerii personale. Trăirea vieții consacrate era tainica putere ce le ținea însă unite; chiar dacă unele dintre ele, între care și Superioarele, erau „în in-

chisori grele, în suferințe, umiliri și înjosiri”, toate, în închisoare sau în libertate, erau într-o continuă luptă pentru supraviețuire, în inimă cu speranță și încredere în biruința Bisericii, aceasta era *Stațiunea lor comună*.

În clandestinitate, au reușit să se reorganizeze în grupuri mici, continuând învățătura Mitropolitului Vasile Suciu, fondatorul, prin jertfe, fapte, rugăciune și mărturisirea credinței situându-se în Biserica lui Cristos prigonită în secolul al XX-lea.

La consacrarea de Episcopi a PSS Vasile Hossu și a PSS Lucian Mureșan, pe 27 mai 1990, la Baia Mare, sub Cerul lui Dumnezeu, nefiindu-ne înapoiată nici astăzi Catedrala, Surorile Maicii Domnului ne-au impresionat puternic. Erau multe, în ținuta veche cunoscută nouă, o familie senină și solidară, fără urmele suferințelor, erau numai bucurie, trăiau și exprimau atât de puternic bucuria pentru Biserica ce renăștea, încât ne-o transmiteau și noi simțeam că o primim și vrem să le fim alături.

Din meditațiile care le-au însoțit pe Surori în drumul Calvarului, nu putea lipsi înfruntarea dintre Bine și Rău, dar prin misterul Învierii lui Cristos, Crucea nu avea să fie ultimul cuvânt. Forța de a rezidi Congregația, după obținerea libertății Bisericii Greco-Catolice, a făcut ca astăzi Surorile Maicii Domnului să fie în aproape toată Transilvania. În prezent, „din darul și din vreața Domnului”, având binecuvântarea Ierarhului locului, Surorile Congregației sunt prezente în Biserică, la Cluj-Napoca (două comunități), aici este și „Casa Generală” a Congregației, la Blaj fiind și „Casa-Mamă” a Congregației, la Sighetu Marmației, la Oradea, iar dincolo de hotare, la Roma. Surorile lucrează în orfelinate, spitale, grădinițe, învățământ liceal și universitar, împlinindu-și vocația după cerințele Papei Francisc: „*Privind trecutul cu recunoștință, trăind prezentul cu pasiune și îmbrățișând viitorul cu speranță*”.

Logo-ul Centenarului reprezintă Congregația însăși: în centru este Sfânta Fecioară, Ocrotitoarea, care poartă în brațe Congregația. O poartă de la începuturi, a purtat-o și în anii de clandestinitate ai Bisericii, sprijinindu-i apostolatul, iar marele întemeietor le ajuta să întrezărească perspectivele luminoase ale Congregației și Mitropolitul Alexandru Todea le făcea realizabile. Sfânta Fecioară o poartă și în acești ani și o sprijină ca, prin cuvânt și fapte, să ducă lumii de astăzi Vestea cea Bună.

Din anul acesta, Congregația Maicii Domnului va intra în al doilea secol de viață aducând cu sine o comoară de credință, fidelitate, înțelepciune și iubire. Pline de curaj în fața dificultăților acestei lumi, Surorile vor continua să arunce sămânța „*pe stâncă, pe drum, printre mărarici și pe pământ bun...*”, în suflet cu rugăciunea noului început: „*Te rugăm, Doamne, ca prin <Grădina Ta aleasă> (Congregația) să transformi inimi și vieți și să deschizi iarăși drumul credinței*”.

La mulți ani, Sfântă Congregație a Sfintei Fecioare Maria!

Congregatia surorilor Maicii Domnului

Congregația Surorilor Maicii Domnului, a prezentat Sâmbătă, 21 noiembrie 2020, la sărbătoarea Intrării în Templu a Preacuratei Fecioare Maria, LOGO-ul conceput special pentru aniversarea Anului Centenar, care a început la 2 februarie 2021.

La data de 2 Februarie, în ziua Intrării lui Isus în Templu, se celebrează Ziua Mondială a Persoanelor Consacrate, instituită în luna Ianuarie 1997 de către Fericitul Papa Ioan Paul al II-lea.

“Ferice de cel care își pune încrederea și viața în Dumnezeu”.

Această zi este o zi Sfântă de sărbătoare pentru că, Mesia, Pruncul Isus, vine în Templul Său și se întâlnește cu Poporul lui Dumnezeu. Semnificația sărbătorii este dată de Cristos, ca Lumină pentru neamurile lui Dumnezeu. Cristos aduce Lumina lui Dumnezeu într-o lume întunecată de păcat.

Persoanele consacrate, preoții, călugării, călugărițele, frații și surorile, trebuie să ducă această lumină în lume, dat fiind faptul că împărtășesc misiunea și viața lui Isus Cristos.

Chemarea la viața consacrată este o vocație specială, care ocupă un loc de cinste în Biserica Greco-catolică, deoarece scopul principal al vieții surorilor din Congregația Maicii Domnului, este „contemplarea realităților divine și unirea asiduă cu Dumnezeu în rugăciune, deci o misiunea care trebuie să fie cea dintâi și principală îndatorire a tuturor persoanelor consacrate”.

În anul 1921 la Blaj, a fost fondată prima congregație feminină, Congregația Surorilor Maicii Domnului, întemeiată în Biserica Română Unită cu Roma, Greco-catolică, de către Mitropolitul dr. Vasile Suci, pentru a face o legătură de credință a oamenilor cu Bunul Dumnezeu.

Congregația Surorilor Maicii Domnului este susținută de persoane consacrate pentru viața apostolică. Spiritul de credință al Surorilor prin care cu deplină încredere îl urmează pe Isus Cristos și mai ales de iubire și slujire a aproapelui stă mărturie că ele au primit harul Divin în virtutea misiunii alese.

Firea ascultătoare, rugăciunile smerite ale sufletului surorilor sunt adresate Maicii Domnului pentru a prinde viață și a deschide cartea prin care se dobândește Împărăția lui Dumnezeu.

Surorile Congregației au ajutat tinerii pentru a cunoaște Planul lui Dumnezeu asupra vieții lor și să dobândească un stil de viață în conformitate cu voința Lui, au organizat tabere de vară pentru copii în care activitățile propuse le-au dat posibilitatea de a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu, de a se cunoaște mai bine pe ei înșiși, de a trăi cu bucurie fiecare moment, de a-și dăruia prietenia și de a fi mai apropiați între ei și toți împreună de Domnul Nostru Isus Cristos.

Cu bucurie în suflet și cu speranță în Dumnezeu

pentru însănătoșire, surorile, se apleacă spre patul celui suferind și inima lui stă de vorbă cu Dumnezeu.

Cu zâmbete pe buze și animate de dorința de a face viața cât mai plăcută, surorile congregației oferă ajutor și mângâiere celor din Casele Rezidențiale

pentru vârstnici și mai ales în căminele care adăpostesc persoane cu dizabilități.

Pentru sărbătorirea evenimentului de lansare al Logo-ului Centenarului, surorile de la Cluj s-au reunit în Capela Casei generale, iar celelalte surori: de la Blaj, Oradea, Sighet și Roma, au putut să participe la această întâlnire prin intermediul transmisiunii on-line.

În mai multe localități din țară există și funcționează surorile congregației, în special în Ardeal: la Cluj-Napoca, Blaj, Sighetu Marmăției, Carei, Oradea.

Este foarte importantă, pentru persoanele consacrate, realizarea LOGO-ului pentru că anul centenarului o reprezintă pe Maica Domnului, mama și ocrotitoarea Congregației, care poartă pe brațele-i blânde, cu nespuse gingășie, însemnele Congregației Maicii Domnului – CMD, oferind-o în mod simbolic, ca prinos și jertfă Preasfintei Treimi.

Moto inscripționat cu auriul jubiliar, asemenea celorlalte înscrisuri unde Maica Domnului este înveșmântată în albastru – culoarea cerului senin, ea fiind Regina Cerului. Aureola scilpitoare indică sfințenia ei, fiind cea mai sfântă creație a lui Dumnezeu și mai sfântă decât toți sfinții.

Surorile Congregației merg înainte, urmând calea lui Cristos cu deplină încredere și bucurie, conform modelului vieții Maicii Domnului, răspândind Vestea cea bună și misterul Cuvântului cu dorința spirituală pentru o VIAȚĂ Binecuvântată, credință în ADEVĂR, pentru a porni pe CALEA care duce la mântuire, pentru că toate acestea definesc menirea și alegerea pentru a găzdui în inimă pe oaspetele Divin ISUS.

Cu deosebită dăruire în credință, dragoste și ajutor pentru aproapele, cu care slujesc Surorile Congregației, considerăm că noi credincioși laici, trebuie să învățăm ce înseamnă Să-l căutăm pe Dumnezeu, Să-l găsim pe Dumnezeu și să trăim cu Dumnezeu.

Mulțumim Domnului că sunteți în mijlocul nostru.

Miorița SĂTEANU

Pr. Cristian SABĂU

„Nu te pierde în politețuri cu mine. Eu sunt fecioara de la Lourdes. Vino la mine să te vindec!”

Precum în fiecare an, în 11 februarie ne aducem aminte de Sfânta Fecioară de la Lourdes și sărbătorim Ziua Mondială a Bolnavului. Pentru edificarea tuturor, relatez o întâmplare ce are legătură cu aceste sărbători.

Erminia Pane s-a născut la Napoli (sudul Italiei) în anul 1942. Probabil la naștere, a luat la ochiul drept o infecție (corioretinită) ce i-a compromis vederea pe partea dreaptă. Când s-a căsătorit, s-a mutat la Milano (nordul Italiei), căsătorie în cadrul căreia a avut o fiică. În tinerețe s-a profesat mereu atee; mai mult, înjura de Dumnezeu; participa uneori la ședințe de spiritism, de invocare a „morților” și de cartomanție. Din 1977, a suferit o paralizie pe partea stângă, care i-a afectat, prin blocarea pleoapei, ochiul stâng, singurul cu care reușea să mai vadă. A fost vindecată miraculos la Lourdes în 3 noiembrie 1982. A murit în 2012. Iată povestea însănătoșirii ei:

În anul 1982, Erminia a fost internată în spital la Milano, pentru pareza de pe partea stângă. A trecut de o primă operație și se intenționa să i se facă o a doua.

Era internată într-un salon cu o altă doamnă, pe nume Flavia Lombardini: aceasta o mai ajuta, întrucât fiind practic nevăzătoare și paralizată-Erminia nu se mai descurca singură.

La un moment dat, Erminia s-a retras la baie și și-a aprins o țigară. La un moment dat, nevăzătoarea a auzit că s-a deschis ușa și a intrat cineva: credea că era colega de salon ori vreo altă bolnavă.

- *Veniți, doamnă, și închideți ușa!*

Erminia și-a ridicat cu mâna pleoapa de la ochiul stâng, singurul cu care mai vedea, ca să observe cine intrase: era o tânără foarte frumoasă, îmbrăcată în alb din cap până-n picioare, cu un brâu albastru cu capete lungi, care a rămas prins la ușă când a închis-o. Și ridicându-se și aruncând țigara, Erminia s-a grăbit să o ajute să și-l elibereze. I-a spus apoi nou-venitei:

- *Ocupați loc.*

Luându-o de mână, aceasta din urmă i-a spus: „Nu, stai tu!”

- *Haideți, doamnă, nu vă lăsați rugată!*

Doamna cu brâu albastru i-a răspuns:

- *Nu te pierde în politețuri cu mine. Nu mă mai numi „doamnă”. Eu sunt Fecioara de la Lourdes!*

- *Chiar ești Fecioara de la Lourdes?*, i-a răspuns Erminia. *Nu te cred...! Te-am înjurat de când trăiesc...*

- *Știu! Însă știu și că, în realitate, ești foarte bună.*

- *Dacă-s bună, atunci ajută-mă!*

În acel moment, a intrat în baie Flavia, colega de salon a Erminiei, care i-a spus:

- *Ai înnebunit: ...vorbești singură!* Era clar că ea nu o vedea pe Fecioară.

- *Da, ai dreptate: gândesc cu voce tare...* Iar Flavia a plecat.

Atunci Erminia i-a spus Doamnei în alb:

- *Dacă ești cu adevărat Sfânta Fecioară, îi fi știind că am o fiică de 23 de ani, care se va căsători. Cunoști și că mai am programată o operație: ajută-mă!*

- *Da, știu ce înseamnă să fii mamă; Eu sunt Maica Domnului!*

- *Dacă vrei, ia-mi picioarele, ține-mă o viață întreagă într-un scaun cu roțile, dar lasă-mi, măcar, jumătatea aceasta de ochi!*

Atunci Doamna în alb i-a arătat crucea rozarului pe care îl purta pe brațul drept, și i-a spus:

- *Întâi voi face să îți dispară paralizia. Apoi îți voi restitui vederea la ochiul drept. Îți las picioarele, pentru că va trebui să mergi mult pentru mine.*

- *Eu îți promit, i-a răspuns Erminia, că nu voi mai înjura de Dumnezeu și că nu voi mai face anumite lucruri...*

- *Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să nu mai chemi spiritele morților.*

La care, Erminia i-a promis că nu va mai lua parte la ședințe de spiritism.

- *Mai apoi, a continuat Fecioara, vreau să vii la Lourdes desculță și cu multă credință. Deocamdată să nu spui nimănui despre întâlnirea noastră. Vei vorbi despre aceasta doar după ce te vei întoarce de la Lourdes. Atunci va trebui să vorbești îndelung despre mine! Vei aduce la Lourdes toată documentația despre bolile tale, pentru că Eu te voi vindeca...*

La jumătatea lui octombrie 1982, Erminiei i s-a dat drumul acasă din spital, specificându-i-se să revină pentru operație la începutul lui noiembrie. La care le-a răspuns medicilor:

- *Da, însă voi veni numai să vă salut, pentru că nu mă veți mai opera, căci eu mă duc la Lourdes ca să mă vindec.*

- *Cum, la 40 de ani tu mai crezi în Moș Crăciun?!*

- *Sigur, le-a răspuns ea, merg la Lourdes și mă voi întoarce vindecată. Mai mult, voi vedea și cu ochiul drept!*

(continuare în pag. 11)

Vizită pastorală în parohia Nufărul

În Duminica a XVI-a după Rusalii, Preasfințitul Părinte Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, a celebrat Sfânta Liturghie în Parohia „Sfânta Treime” din cartierul orădean Nufărul.

Ierarhul a fost întâmpinat de către părintele paroh Marius Obreja, alături de părintele vicar general Mihai Vătămanelu și de un sobor de preoți cu Sfânta Evanghelie și Sfânta Cruce, alături de copiii Parohiei, cu flori.

La finalul Sfintei Liturghii a fost celebrată Slujba Parastasului pentru părintele Gheorghe Vasile Pop, fostul paroh al Bisericii care a trecut la Domnul în urmă cu un an. Preasfinția Sa Virgil a evocat figura părintelui amintind totodată și de prietenia avută cu părintele Geo, dar și de truda depusă de părintele Nica Mircea la formarea Parohiei și construirea Bisericii.

Părintele Gheorghe Vasile Pop (Geo), s-a născut la Arduș, județul Maramureș în 17 decembrie 1953, a fost hirotonit la Baia Mare de către Cardinalul Lucian Mureșan la data de 29 iulie 1990, nași de hirotonie fiindu-i chiar Preasfințitul Virgil Bercea, pe atunci preot. Sfânta Liturghie a fost oficiată în parcul din Baia Mare.

Ani la rând a slujit la Parohia nr. 1 din Oradea alături de părintele Iosif Balint, în Capela amenajată în Sala festivă a Liceului Greco-Catolic, mai apoi preot în Spania și în final a slujit în Parohia „Sfânta Treime” din Nufărul – Oradea.

Răspunsurile liturgice au fost date de către corul de tineri al Parohiei.

Eugen IVUȚ

(urmare din pag. 10)

Pe când se găsea acasă, mama ei a căzut bolnavă la pat, iar astfel, Erminia nu a mai putut să pornească. Într-o duminică, Sfânta Fecioară a venit la ea:

- *Așadar, când vii la Lourdes?*
- *Mama mea este bolnavă... Cum să vin?*
- *Te va însoți mama ta. Eu o voi vindeca până marți.*

Și într-adevăr, mama s-a regăsit vindecată marți de bronșita ei. Au pornit spre Lourdes. Când au ajuns, iar Erminia s-a descălțat la intrarea în Sanctuar, mama i-a spus:

- *Ce faci acolo, Erminia? Nu vezi ce frig e și cum plouă? Ochiul ți-e umflat și îți curge sânge din rana de la frunte...*

- *Mamă, lasă-mă să fac așa cum simt că trebuie.*

Când au ajuns la Grotă, Erminia a văzut statuia Sfintei Fecioare din nișă.

- *Doamne, mamă, cât e de urâtă statuia!*

- *Nu spune prostii; aceea este Sfânta Fecioară!*

Erminia spera ca la Lourdes să găsească o reprezentare cât mai asemănătoare cu „Doamna” care-i vorbise. Reamintesc că nici Bernadetei Soubirous, vizionara de la Massabielle nu-i plăcea statuia: o găsea urâtă și spunea că nu semăna deloc cu Sfânta Fecioară.

Întrucât leucoplastul ce-i ținea deschis ochiul stâng i s-a udat când a băut și s-a spălat la robinetele cu apă de Lourdes, Erminia nu mai putea să vadă deloc, așa că s-a ținut de mama ei până la piscine. Acolo, au ajutat-o două voluntare să se dezbrace și să intre în apă. Și-a ridicat cu mâna pleoapa ochiului stâng, și a zărit că

se găsea acolo o statuie a Fecioarei de la Lourdes, pe care și-a rezemat capul:

- *Haide, fă ceva! Ține-ți promisiunea! Doară vezi cu câtă credință stai la picioarele tale!*

Atunci a auzit ceva ca un cântec, în timp ce continua să își atingă ochiul stâng de statueta Maicii Domnului. Dintr-odată, i s-au deschis ambii ochi și a văzut chipul Sfintei Fecioare, exact ca în spital la Milano. Întrucât și-a dat seama că în sfârșit vedea, Erminia a început să țipe de bucurie...

- *Maică Sfântă, ești puternică! Ești puternică!*

Cele două voluntare au prins să țipe: „Minune! Minune!” Apoi, Erminia a fost dusă la Grotă; acolo s-a oprit îndelung în rugăciune de mulțumire.

Când s-a întors în Italia a prezentat o cerere de renunțare la pensia de invaliditate, care i-a fost refuzată. Cu toate că vedea bine cu el, ochiul drept purta încă urma malformației, așa cum li se întâmplă adesea celor vindecați miraculos la Lourdes. În schimb a reușit să-și ia fără probleme carnetul pentru conducerea mașinii.

„Biroul Medical” medical din Lourdes a declarat că tămăduirea Erminiei este inexplicabilă din punctul de vedere al științei actuale. Deocamdată nu s-a pronunțat nici „Comitatul Medical Internațional” și nici Biserica nu a recunoscut faptul drept un miracol (pentru clarificarea asupra competențelor acestor instanțe, vezi vol. 7 din „Colecția Lourdes” - Yves Chiron, Anchetă asupra miracolelor de la Lourdes, Ed. Surorilor Lauretane, Baia Mare 2021). Precum toate evenimentele de la Lourdes, și vindecarea Erminiei a avut simpatizanți și contestatari.

Ioan DĂRĂBĂNEANU

Marianismul pe vreme de pandemie

La începutul anului bisericesc (septembrie 2019), membrii Asociației Reuniunii Mariane „Sfânta Maria” din Beiuș, împreună cu asistentul spiritual pr. Zima Zorel, gândeam, propuneam și scriam un program siritual, în ton de continuitate cu programele din anii precedenți, consemnând unele aspirații speciale, legate de centenarul Reuniunii Mariane (înființate la Beiuș în anul 1920).

După doar câteva luni, în care programul a funcționat la parametri obișnuiți, s-a abătut asupra noastră precum și peste întreaga țară, și o bună parte din planetă, urgia pandemiei CoVid 19, care a obligat omenirea la transformări profunde în modul de viață, modificări neașteptate, în tiparele vieții sociale, familiale, religioase și civice.

Parafrazându-l pe Fericitul Episcop Martir Ioan Suci, putem spune că această situație era prielnică pentru ane „oxida sufletul”, pentru a ne „încovoia în nelucrare și dezamăgire”.

Privind înapoi, în „istoria” celor peste zece luni de pandemie, potrivindu-ne cadența pașilor în această nouă realitate a prezentului imediat, putem afirma că am reușit să nu cădem în starea de „dezertor din lagărul spiritului Marian” (Ioan Suci). Am încercat să fim preum „Cei buni (care) încep întotdeauna (Sfântul Toma de Aquino), reușind în bună măsură încă o „REÎNCEPERE” despre care Fericitul Episcop Martir Ioan Suci spunea, într-un alt context: „reînceperea cumenicului”, asistența de onoare la Sfânta Liturghie”, „lectura meditată”. O parte din aceste componente ale „reînceperii” au fost puse la dispoziția marianiștilor și a tuturor credincioșilor din parohia și protopopiatul Beiuș, prin intermediul tehnologiilor moderne de comunicare on-line, străduite de părintele protopop Zorel Zima, și „învățate” cu pași timizi, chiar și de către credincioșii, beneficiari prin voia divină de „intrarea în (multe) zile”, adică a bătrânilor.

Îndrăznim să copiem stilul de comunicare directă, folosit de Fericitul Episcop Martir Ioan Suci, în textele și predicile sale.

Spunem: „Marianitatea, privește înapoi cu modestie și sinceritate creștină, rememorează faptele spiritualității” Mariane, împlinite în această perioadă, pentru a privi înainte cu încredere, în voință și puterea creștină.

Drept urmare ne permitem o astfel de rememoreare, expusă sub forma unui conspect sinoptic, care ne ferește de paravanele generalizărilor, oferindu-ne șansa de a contempla imaginile de oglindă, a faptelor particulare petrecute. O facem în primul rând spre folosul nostru spiritual și poate pentru cei capabili de inspirații și comparații oneste.

1. Martie 2020 – la începutul lunii (prima săptămână) finalizarea catehezelor biblice susținute de asistentul spiritual al Reuniunii Mariane – pr. Prot. Zorel Zima, în biserică; agapă închinată credincioșilor din parohie; crearea unui grup facebook - B.G.C. Beiuș (pr. Zorel) care a permis participarea *on-line* la Sfintele Liturghii și la diferitele devoțiuni zilnice.

2. Aprilie 2020 – Sfintele Liturghii zilnice, *on-line*, devoțiunea *Calea Crucii*, în fiecare seară; sărbătoarea Învierii Domnului Isus Cristos - Paștele 2020, cu Sfânta Liturghie, desfășurată pe scările din fața Bisericii, în condiții meteorologice precare.

3. Mai 2020 - Rugăciunea *Rozarul* - zilnic, *on-line*; Devoțiune pentru Sfânta Rita; meditații mariane, *on-line*; Sfânta Liturghie în curtea bisericii (după 15 mai; ajutor financiar din partea Reuniunii Mariane, pentru tratamentul medical, a unei marianiste.

4. Iunie 2020 - Sfinte Liturghii în interiorul Bisericii, cu respectarea regulilor de prevenție; Devoțiuni și adorații „cu Maica Sfântă” și „Adorația Sfintei inimi al lui Isus”, în biserică, Oratoriu, *Colț de Rai*” și *on-line*. Au început lucrările de renovare interioară ale bisericii. Începând din 22 iunie, doamnele din Reuniunea Mariană au asigurat o masă caldă și gustări, donații financiare pentru lucrările de renovare ale bisericii, din fondul R.M. și donații individuale ale marianiștilor.

5. Iulie 2020 - program pastoral zilnic în Oratoriul „Colț de Rai”, cu transmisie *on-line*; asigurarea gustărilor și mesei de prânz ale muncitorilor și voluntarilor, la lucrările de renovare ale bisericii.

6. August 2020 - program pastoral zilnic cu transmisie *on-line*; Devoțiunea de seară - *Paraclisul Maicii Domnului*; R.M. a asigurat gustările și masa de prânz ale muncitorilor și voluntarilor.

7. Septembrie 2020 - aceleași activități și devoțiuni zilnice sărbătoririi Nașterii Sfintei Fecioare Maria.

8. Octombrie 2020 - program pastoral *on-line*; un grup de marianiști au lucrat la curățirea spațiului bisericii, după terminarea lucrărilor de renovare; *Rugăciunea Pastorală* zilnic, *on-line*; în 4 octombrie, slujba de sfințire a bisericii renovate, cu participarea PSS Virgil, a corului „Ioan Bușia” din partea R.M.; în data de 16 octombrie, un grup de marianiști au participat la diseminarea temei „Doctrina socială a Bisericii Greco-Catolice”; cununia religioasă a unei credincioase, viitoare marianiste.

9. Noiembrie 2020 - Sfânta Liturghie, în biserică, cu respectarea normelor de prevenire a transmiterii infecției. Programul pastoral dedicat „sufletelor din Purgator”; parastas pentru Episcopii Martiri - prezentarea vieții fiecărui episcop.

10. Decembrie 2020 - programul pastoral – în bi-

(continuare în pag. 13)

Ziua persoanelor consacrate

Ziua Persoanelor Consacrate se sărbătorește an de an în Oradea în una dintre Episcopiile Greco-Catolice sau Romano-Catolice. Anul acesta, din cauza situației pandemice de Covid 19, nu a fost posibilă celebrarea împreună a persoanelor consacrate din cele două Episcopii. De Sărbătoarea Întâmpinării Domnului a avut loc la Catedrala Greco-Catolică „Sfântul Nicolae” Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie săvârșită de Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul greco-catolic, alături de un sobor de preoți, la care au participat călugări și călugărițe de pe cuprinsul Episcopiei Greco-Catolice.

Pentru că surorile Congregației Maicii Domnului prezente la Oradea, au început sărbătoarea Centenarului Congregației, cele 4 surori au reînnoit voturile în cadrul Sfintei Liturghii celebrate de la ora 8.00 în Catedrala noastră pentru ca mai apoi să fie prezente alături de celelalte surori din țară.

În cuvântul de învățătură, Preasfinția Sa Virgil a evidențiat următoarele: „această consacrare a persoanelor consacrate îi face să primească ceva din darul Spiritului Sfânt, cu totul special și acest lucru este consacrarea Domnului. Ei încearcă să-și transforme viața, să și-o facă asemenea Domnului, călcând pe urmele Domnului, încercând să fie asemenea cu El, care este Maestru”.

După cuvântul de învățătură persoanele consacrate prezente au făcut reînnoirea anuală a voturilor prin rugăciunea: „Părinte Sfânt, îți cerem astăzi lumina și

tăria Spiritului Sfânt pe care îl rugăm să ne susțină în fidelitate față de promisiunile de la bo-

tez și de la consacrarea nouă și particulară făcută în ziua Promisiunilor sfaturilor evanghelice. Reînnoim înaintea lui Dumnezeu cu ferve, în prezența întregii biserici, voturile de Castitate, Sărăcie și Ascultare după Constituțiile și Regulile noastre, pentru a trăi în deplinătatea iubirii, în comuniune fraternă cu toți frații și surorile și cu lumea întreagă. Dragostea revărsată în inimile noastre să ne facă tot mai conformi lui Isus Cristos în însăși simțirile sale, pentru a iradia lumina către orice persoană pe care Tu, Tată și Părinte Sfinte, o așezi pe drumul nostru de credință și de viață. Fecioara Maria să ne ajute, să ne binecuvânteze și să mijlocească pentru noi, ca să reușim a realiza proiectul de iubire pe care Dumnezeu îl are pentru fiecare dintre noi. Amin”.

La final au fost sfințite lumânările în această Sărbătoare a Întâmpinării Domnului, sărbătoarea luminii tocmai pentru că este sărbătoarea oferirii: Isus este prezentat lui Dumnezeu pentru a fi consumat în flacăra ofertei, pentru a fi lumină în sacrificiul său. Lumânările care se poartă astăzi sunt un simbol foarte frumos al acestei oferiți pentru a fi lumină. Lumânarea este, pentru a spune astfel, cu totul disponibilă pentru flacăra, se consumă în flacăra și, astfel, răspândește lumina.

Papa Ioan Paul al II-lea a instituit în anul 1997 Ziua Mondială a Persoanelor Consacrate. Această zi are un scop triplu, după cum a explicat Sfântul Părinte în primul său mesaj pentru această zi, la 6 ianuarie 1997. În primul rând are scopul de a mulțumii Domnului pentru marele dar al vieții consacrate, apoi de a face mai bine cunoscută și apreciată viața consacrată întregului popor al lui Dumnezeu, iar al treilea scop privește persoanele consacrate înseși: ele sunt invitate să celebreze împreună și în mod solemn faptele minunate pe care Domnul le-a împlinit în ele.

Eugen IVUȚ

(urmăre din pag. 12)

serică și *on-line* cu Sfânta Liturghie și devoțiuni zilnice; ajutorarea unor copii nevoiași (3 familii) din fondurile R.M.; ajutor din partea membrilor R.M. cu prilejul Crăciunului (alimente și îmbrăcăminte).

Andendă necesară:

- În toată această perioadă, a existat comunicare între membrii R.M. (telefonul marianistului), mai ales în cazul unor îmbolnăviri.

- Pentru a ne trăi împreună prezența marianistă, asistentul spiritual al R.M., părintele Zorel, a postat pe Facebook/ BGC Beiuș - credincioși greco-catolici din Beiuș, aproape zilnic diferite imagini sugestive, notificări și îndemnuri pastorale.

- S-au construit câteva colective de marianști, care au lucrat la realizarea unor Buletine Marianiste,

ce vor fi putea fi publicate și difuzate după terminarea perioadei de pandemie. Acestea sunt: „Almanahul Maicii Domnului (tehnoeditată, în stadiu de machetare); „Rețetele lui Aurel, bucătarul episcopilor” (peste 600 de rețete culinare din perioada 1916-1948) – în stadiu de tehnoeditare, „Recurs la memorie – Reuniunea Mariană „Sfânta Maria” din Beiuș la împlinirea a 100 de ani de existență” (în stadiu de concepere).

Constatare concluzională:

Condițiile impuse de pandemie, ne îndeamnă să medităm asupra necesităților de a echilibra centrul de greutate al activităților marianiste între pilonul asociativ (comuniune de grup), spre pilonul individual al portretului marianistului (acțiuni și trăiri marianiste personale. Poate un astfel de subiect ar putea fi un prilej de dezbatere cu privire la îmbunătățirea statutului Reuniunii Mariane, puse în discuție în ultimii ani.

Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor

Începutul Săptămânii de Rugăciune

A patra zi - Biserica Betania

A doua zi - Biserica Penticostală Tabor

A cincea zi - Biserica Evanghelică-Luterană

A treia zi - Biserica Reformată Olosig

A șasea zi - Sinagoga Evreilor Mesianici

A șaptea zi - Biserica Unitariană

A opta zi - Biserica Ortodoxă-Biserica cu Lună

A noua zi - Catedrala Sfântul Nicolae

Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor a debutat în Catedrala Romano-Catolică din Oradea, într-un mod mult mai simbolic decât de obicei, dar a început și în sufletul tuturor celor care au fost alături cu gândul, cu rugăciunea, ori pe noul *site* comun de internet.

În locul inițiativei colectei comune care se organiza în anii trecuți, pentru a sprijini pe rând proiectele diferitelor culte participante, fraților întru Cristos li s-a propus o temă de casă pe parcursul acestei săptămâni, aceea de a găsi un moment când fiecare rostește o rugăciune cu cineva de altă confesiune, având curajul să se adreseze unui prieten, unui vecin, unei cunoștințe ori poate unui străin și a-l invita la o scurtă rugăciune, pentru ca „toți să fie una”.

Cei care au dorit să vizioneze desfășurarea Săptămânii de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor în Oradea, ori au dorit să vadă mesajele înalt-reprezentanților cultelor și comunităților creștine din orașul nostru, au putut accesa această adresă *on-line*: <https://www.facebook.com/unitatea.crestinilor.oradea/>

La evenimentul din acest an, s-au rugat împreună, în mediul *on-line*, pentru nouă zile, nouă Biserici și Comunități ale credincioșilor din Oradea, respectiv Biserica Romano-Catolică, Biserica Penticostală Tabor, Biserica Reformată, Biserica Betania, Biserica Evanghelică Lutherană, Comunitatea Evreilor Mesianici, Biserica Unitariană, Biserica Ortodoxă și Biserica Greco-Catolică, care, au fost gazde în această ordine, însă într-un mod adaptat situației actuale.

Luni seara, 25 ianuarie 2021, Seara de rugăciune a fost găzduită de Catedrala „Sfântul Nicolae” din Oradea. Prin mila Domnului, prin truda celor care îndeplinesc munca de renovare și prin strădania celor care administrează acest proiect important pentru comunitate, atât cea bisericească cât și comunitatea locală, catedrala noastră își pune în valoare frumusețea, arătându-ne și mai pregnant, uriașul efort pe care l-au înfăptuit înaintașii noștri. Le suntem recunoscători pentru modelul, pentru rugăciunea și pentru sacrificiul lor, concretizat inclusiv prin valori arhitecturale de excepție, de natură a

ne aminti în fiecare zi care este idealul nostru, acela de a ne strădui să „rămânem în iubirea Sa”.

Atmosfera de rugăciune a fost îmbogățită de corul studenților teologi. Preasfințitul Virgil Bercea a adresat un salut călduros tuturor credincioșilor și reprezentanților cultelor din orașul nostru, asigurându-i că le-a fost aproape pe tot parcursul evenimentului, prin rugăciune și cu ajutorul mediului *on-line*.

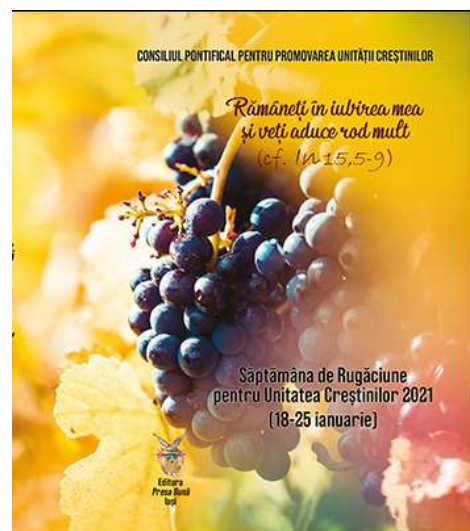
În cuvântul de învățătură, pornind de la motto-ul propus în acest an, preluat din Parabola viței de vie, Preasfințitul Virgil a făcut o analogie foarte sugestivă legată de modul de îngrijire a viței și „măsura în care noi ne lăsăm formați” de către Îngrijitorul viei, „pentru ca să aducem din nou roadă”.

„Dacă cineva plânge lângă tine, plângi și tu cu el. Dacă cineva este fericit lângă tine, bucură-te și râzi cu el, căci Iubirea vede și privește, aude și ascultă toată problematica noastră”.

Preasfințitul a amintit și proverbul care spunea că „noi suntem îngeri cu o singură aripă, și putem zbură doar dacă suntem împreună, cât de bine se potrivește cu Săptămâna de Rugăciune Comună – să zburăm împreună – ... Unitatea nu este ușoară, dar este foarte important să nu uităm rugămintea Domnului – ca toți să fie una -, ca lumea să creadă în aceasta. ... Să avem acest dar, ca să zburăm spre Domnul împreună, astfel făcându-ne credibili în fața lumii”.

„Înțelegând că suntem toți ai lui Cristos, cu adevărat putem să mergem împreună, să ne rugăm împreună, să lucrăm împreună, să fim oameni ai dialogului, să ne cunoaștem mai bine unii pe alții, să colaborăm, să ne respectăm cu toată sinceritatea, să avem un dialog cultural, și nu doar pe perioada Săptămânii de Rugăciune pentru Unitate”, a concluzionat Preasfințitul, adăugând „Este foarte importantă pentru mine această Săptămână de Rugăciune pentru Unitate, și sunt convins că și pentru dumneavoastră și pentru toți cei care ne urmăresc”.

Laura OLOGU
Biroul Pastoral

Vizita părintelui vicar cu preoții în parohia Ioaniș

În Duminica „Vindecării Orbului din Ierihon”, părintele vicar responsabil cu preoții a vizitat Parohia Ioaniș din Protopopiatul Beiuș.

Sfânta Liturghie a fost celebrată alături de părintele paroh Valentin Ilea și de ipodiatonul Marius Crăciun. Părintele Ilea Valentin este parohul comunității de puțină vreme, fiind hirotonit preot la data de 27 iunie 2020 și instalat în Parohia Ioaniș la data de 5 iulie 2020.

În cuvântul de învățătură părintele vicar a evidențiat următoarele:

„Ce voiești să-ți fac? Întrebarea pusă de Isus orbului și implicit nouă. Nu a mai pus această întrebare niciodată celor bolnavi! Isus dorește să-l facă responsabil pe cel orb și-i lasă inițiativa. De acum totul depinde de orb. Acum el poate să ceară mult sau puțin. Poate să ceară bine sau poate să ceară rău. Este pus în fața condiției lui mizere- un act de umilință unde el poate să ceară atât cât îi este necesar sau poate să ceară mai mult decât îi este necesar. Cu această întrebare Isus îi permite acestui orb să ceară ce vrea. El cere numai atât cât are nevoie. Nimic mai mult, doar să vadă! Ar fi putut cere încă multe alte lucruri. Cu siguranță avea nevoie de mult mai multe lucruri de la Dumnezeu. El este conștient în umilința sa că are nevoie de vedere și că toate celelalte le va primi treptat de la Dumnezeu ca

și daruri divine.”

La final a fost transmisă binecuvântarea Preasfinției Sale Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, iar părintele Antoniu Chifor a vizitat câțiva dintre membrii curatoratului.

Eugen IVUȚ

Vizita părintelui vicar cu preoții în parohia Cehei Pustă

Părintele Antoniu Chifor a vizitat, în Duminica a XVI-a după Rusalii, Parohia Cehei Pustă, localitate componentă a orașului Șimleu Silvaniei din județul Sălaj. Comunitatea este păstorită de către părintele Mircea Ardelean.

În cuvântul de învățătură referitor la Pericopa Evanghelică a Pildei Talanților, părintele vicar a evidențiat următoarele:

„Orice dar aduce cu sine anumite obligații. E vorba de „obligația” de a servi bine. A sluji cu devotament.

Ce implică această bună servire pe care o îndeplinesc cu succes cele două slugi „bune și credincioase”? Slugile pleacă „îndată” să-și împlinească misiunea – nu e rost să piardă timpul, să facă analize, să-și conceapă strategii. Slugile „bune și credincioase” par să știe ce au de făcut dinainte de a fi trimise să înmulțească darul. Par să fie de mult în poziția de start a atletului, așteptând doar pocnetul pistolului de început de cursă.

Cel ce nu înmulțește talantul este omul fără ritm, care nu rezonază nici la ceea ce i se dă, nici la ceea ce i se cere. Nu poate dăru, pentru că nu știe cum să primească.

Concluzia nu e deloc comodă: talantul / talentul nu e opțional, nu e ceva căruia să i te

dedici doar în timpul liber, sub forma hobby-ului. Cel mai rău lucru posibil e să îl îngropi. Dacă îl ai înseamnă că ți s-a dat, iar dacă ți s-a dat, ești deja obligat să-l pui în mișcare, și nu oricum, ci în ritmul potrivit.”

Răspunsurile la Sfânta Liturghie au fost date de către credincioșii Parohiei, alături de organistul Bisericii.

La final au fost transmise binecuvântarea și salutul Preasfinției Sale Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea.

Eugen IVUȚ

Întâlnire de lucru a Consistoriului Eparhial

La Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Trei Ierarhi: Vasile, Grigore și Ioan” a avut loc, luni, 1 februarie 2021, Consistoriul Eparhial, condus de către Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea.

Au luat parte Părintele Vicar General, Mihai Vătămănelu, Părintele Vicar cu Preoții, Antoniu Chifor, Părintele Vicar Judecătoresc, Răzvan Iacob VASILE, Părintele Rector al Seminarului, Anton Cioba, Părinții Protopopi: Gavril Buboii, Zorel Zima, Ioan Tătar, Alexandru Duma, Aurel Hendea, Nicolae Bodea, Valer Părău, Vasile Goje.

Preasfinția Sa Virgil a început lucrările întâlnirii de lucru cu o Rugăciune de început și o scurtă reflecție spirituală.

Mai apoi a avut loc prezentarea unor teme pastorale și evenimente culturale de actualitate, prezentarea unor documente și rapoarte ale diferitelor Departamen-

te ale Episcopiei.

A fost abordată tema obligativității catehezelor prematrimoniale, cu redactare de scrisori circulare și a unui îndrumar în acest sens, propunere din partea Părintelui Vicar Judecătoresc, iar mai apoi chestiunile pastorale și administrative prezentate de părinții vicari, părintele rector și părinții protopopi.

Eugen IVUȚ

Adunarea eparhială

Anul acesta din cauza pandemiei de Coronavirus, care a afectat întreaga lume, la nivelul Episcopiei Greco-Catolice de Oradea s-a luat hotărârea ca Adunarea Eparhială să fie făcută în format *online* prin mijloacele de comunicare moderne.

Întâlnirea a fost prezidată de către Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, care a condus rugăciunea de început și a prezentat o mică reflecție spirituală. Preasfinția Sa a amintit de recentul mesaj al Sfântului Părinte Papa Francisc, cu ocazia Zilei Mondiale a Bolnavului, reliefând importanța solidarității creștine și mai ales a preoților în această perioadă îngreunată de pandemie. De asemenea, ierarhul a mulțumit tuturor preoților pentru munca desfășurată în această perioadă grea pentru Biserică și lume, îndemnându-i: „nu vă speriați prea tare, ci aveți încredere în Domnul”; „Unul este Învățătorul, iar noi cu toții suntem frați”.

Printre diversele teme abordate au fost prezentate și Raportul de activitate pastorală și administrativă, în care fiecare responsabil al departamentelor din cadrul Episcopiei au prezentat activitățile desfășurate pe anul 2020, Raportul financiar pe anul 2020, Planul de buget pe anul 2021.

Din cadrul Episcopiei de Oradea fac parte următoarele Departamente: *Departamentul formare vocațională, Departamentul pastorație, Departamentul administrație-economie, Departamentul Social-Caritativ, Departamentul de comunicare, Departamentul cultural.*

Părintele Antoniu Chifor, vicar responsabil cu preoții, a prezentat situația pastorală în anul 2020 precum și formarea permanentă a clerului la nivelul Episcopiei.

Doamna Monica Antonia Nica, directorul Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu” și domnul Alexandru Stoica, directorul Liceului „Don Orione” au prezentat

raportul de activitate al celor două Licee, cu aproximativ 2000 de elevi.

Raportul Departamentului Vocațional al Seminarului Teologic Greco-Catolic „Sfinții Trei Ierarhi” și al Facultății de Teologie a Departamentului Oradea au fost prezentate de către părintele Anton Cioba, rectorul Seminarului și domnul Ionuț Popescu, directorul Departamentului.

Părintele vicar general Mihai Vătămănelu a mulțumit tuturor pentru munca depusă de fiecare Departament în parte și a prezentat Departamentul administrativ-economic. Departamentul canonic a Tribunalului Eparhial, fiind prezentat de către părintele vicar judecătoresc Vasile Iacob Răzvan, Departamentul Biroului Pastoral a fost prezentat de către părintele Paul Popa, doamna Ramona Dragoș, iar doamna Laura Ologu a prezentat Asociațiile de laici de pe teritoriul Eparhiei. Părintele Mihai Tegzeș a prezentat Departamentul pentru pastorația adulților și a familiilor. Prezentarea rapoartelor a fost continuată de Departamentul Cultural prezentat de către doamna Rodica Indig, Departamentul Social-Caritativ prezentat de către părintele Olimpiu Todorean și Departamentul Mass-Media de către Eugen Ivuț, iar părintele Doru Popovici Departamentul media al Radio Maria și Maria Tv.

Mai apoi a urmat un timp de discuții pe varii teme care privesc activitățile pentru anul în curs. Adunarea Eparhială s-a încheiat prin rugăciunea „Născătoare de Dumnezeu” și binecuvântarea oferită de către Preasfințitul Virgil.

Pentru toate realizările Episcopiei Române Unite cu Roma Greco-Catolică de Oradea pe anul 2020 se cuvine mulțumire lui Dumnezeu.

Eugen IVUȚ

Hramul Seminarului din Oradea - 2021

Seminarul Teologic Greco-Catolic din Oradea a fost în zi de mare sărbătoare. Liturghia a fost oficiată în biserica seminarului de către PSS Virgil Bercea împreună cu un sobor de preoți, acompaniați de corul seminarului. Pe lângă comunitatea seminarului, alături de noi s-a bucurat de fastuosul eveniment și PSS Călin Bot, episcop auxiliar de Lugoj care a amintit în cuvântul de învățătură despre importanța trăirii Sfintei Liturghii și de asemenea, și-a exprima bucuria comuniunii pe care, în cadrul sărbătorii, a trăit-o alături de comunitatea noastră. La eveniment au participat și profesori ai Facultății de Teologie Greco-Catolică din cadrul Universității Babeș-Bolyai Cluj Napoca, instituție la care își urmează cursurile seminariștii, dar și prieteni și colaboratori ai seminarului, toate acestea la un nivel restrâns datorită pandemiei de Sars-CoV-2.

Satisfacția sufletească și bucuria tuturor a fost deplină, cu toate că ne-a lipsit „apropierea”, datorită condițiilor recomandate de lege, dar am profitat din plin de o apropiere sufletească.

Sărbătoarea hramului s-a încheiat cu prânzul festiv din *Aula Magna* a Seminarului la care a participat comunitatea restrânsă. Au fost momente de socializare, de împărtășire, de comuniune și bucurie fraternă.

Mulțumim tuturor celor care ne-au fost alături fizic, dar și celor care s-au unit cu noi în rugăciune prin intermediul *Radio Maria*, *Maria TV* și live-ul de pe pagina de *Facebook* a Seminarului. Mulțumim episcopului nostru, PSS Virgil, care ne este un adevărat părinte.

Mulțumim totodată Preasfințitului Călin de la Lugoj, care ne este alături cu fiecare ocazie, îl salutăm cu acest prilej și-l invităm călduros să ne mai viziteze de ori câte ori simte nevoie retrăirii anilor de studenție. Mulțumim părinților vicari ai Eparhiei de Oradea, prezenți la eveniment, și tuturor preoților, diaconilor și credincioșilor prezenți la bucuria noastră. Ne încredințăm încă o dată rugăciunilor dumneavoastră și vă mulțumim pentru apreciere și susținere!

Sfinții ocrotitori ai seminarului să vegheze asupra noastră, asupra tuturor. Mulțumim Domnului și Sfintei Fecioare pentru prilejul de bucurie de care am avut parte și îi rugăm să ne binecuvânteze și să vegheze în continuare asupra comunității noastre!

Redacția

www.seminaroradea.ro

Ziua Mondială a bolnavului la Sanctuarul Eparhial

De ziua mondială a bolnavului, la Sanctuarul Eparhial Maica Domnului din Oradea a fost celebrată Taina Maslului pentru întreaga comunitate.

Celebrantul principal a fost părintele Mihai Vătmănelu, vicar general al Episcopiei Greco-Catolice, alăturându-se un sobor de preoți. La Slujba Sfântului Maslu au participat și cadre medicale.

Biserica Catolică proclamă că Maslul sau «Ungerea bolnavilor» este unul dintre cele 7 sacramente instituite de Isus Cristos.

Actualul Catehism al Bisericii Catolice afirmă că la acest sacrament face aluzie Evanghelistul Marcu

atunci când afirmă despre Apostoli: «și scoteau mulți demoni, iar pe mulți neputincioși îi ungeau cu ulei și-i vindeau» (Mc 6,13), iar Apostolul Iacob, în scrisoare sa îl promulgă și îl recomandă credincioșilor.

În ceea ce-i privește pe destinatarii sacramentului Maslului, aceștia nu sunt numai creștinii care se află în pericol de moarte iminentă, ci și cei care datorită unei boli sau a vârstei înaintate încep să intre în pericol de moarte. În acest sens, actualul ritual al sacramentului Maslului precizează: «Celor în vârstă, a căror puteri înregistrează o slăbire accentuată, poate fi administrată Sfânta Ungere chiar dacă nu sunt afectați de o boală gravă».

Referitor la destinatarii sacramentului Maslului actualul Catehism al Bisericii Catolice oferă ulterioare detalii: «Dacă un bolnav care a primit Ungerea își redobândește sănătatea, în cazul unei boli grave el poate primi iarăși acest sacrament. În timpul aceleiași boli, acest sacrament poate fi repetat dacă boala se agravează. Este oportună primirea Ungerii bolnavilor înainte de o intervenție chirurgicală importantă. Același lucru este valabil pentru persoanele în vârstă a căror slăbiciune se accentuează» (nr. 1515).

www.egco.ro

Surorile Maicii Domnului din Oradea în sărbătoare

De Sărbătoarea Întâmpinării Domnului, surorile Maicii Domnului s-au aflat în sărbătoare alături de toate surorile Congregației din România, cu ocazia împlinirii a 100 de ani de la înființarea acesteia de către Înalt Preasfinția Sa Vasile Suciu, Mitropolitul Blajului.

La Oradea, comunitatea surorilor Maicii Domnului și-au reînnoit voturile în cadrul Sfintei Liturghii celebrate în Catedrala „Sfântul Nicolae”, iar mai apoi au luat parte prin mijloacele de comunicare moderne la decretarea Deschiderii Oficiale a Anului Centenar de către Preacuvioasa Maică Teodorina Birtoc, superioara generală a Congregației, la Cluj.

În decursul serii, Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, însoțit de părintele vicar cu preoții Antoniu Chifor, s-au aflat la un mo-

ment de rugăciune alături de surorile Maicii Domnului, mulțumindu-le pentru prezența lor în cadrul Episcopiei. Comunitatea din Oradea este condusă de către Sora Claudia Butaș și compusă din sora Patricia, sora Vicenția, sora Ana.

Eugen IVUȚ

Întâlnirea Consiliului Director ASTRU Oradea

Miercuri, 10 februarie 2021, Consiliul director al asociației ASTRU Oradea, format din președinte Andreea-Maria Ghercă, vicepreședinții Zorela Miclăuș și Giorgia Pop, preot spiritual Ștefan Madarași, s-a întâlnit pentru a stabili proiectele care se doresc a fi organizate în acest an.

La începutul întâlnirii, pr. Ștefan a ținut un moment de rugăciune pentru ca Spiritul Sfânt să însoțească misiunea noastră în contextul actual. Un moment special al acestei prime întâlniri din anul 2021 a fost împărtășirea experienței personale a fiecărui membru, a modului în care a trecut fiecare prin această perioadă dificilă a pandemiei Covid-19. Din propriile noastre trăiri am încercat să căutăm idei, proiecte, oportunități și soluții pentru a răspunde nevoilor studenților și a desfășura cât mai multe activități posibile în acest an. S-a subliniat totodată importanța menținerii unei colaborări strânse cu Acțiunea Catolică din România, principal colaborator în organizarea activităților ASTRU.

Așadar, principalele priorități și activități stabilite au fost:

- 28 februarie 2021: Liturghia tinerilor începând cu ora 09:00, la biserica „Sfântul Gheorghe” (biserica din curtea Seminarului);
- 16-18 aprilie 2021: Exerciții spirituale de pregătire înaintea sărbătorilor Pascale pentru membrii asociației și tinerii care doresc să ni se alăture (locația și informațiile legate de organizare vor fi anunțate pe pagina oficială Facebook ASTRU Oradea);
- La finalul lunii septembrie ȘCOALA ANIMATORULUI, cel mai așteptat eveniment al asociației

(locația și detaliile legate de organizare vor fi comunicate pe pagina oficială Facebook ASTRU Oradea);

- Pentru luna decembrie vom stabili o seară de veghe și rugăciune împreună cu membrii asociației și tinerii care doresc ni să se alăture.

Mulțumim tuturor membrilor și tinerilor pentru implicare și dăruire.

Domnul să ne însoțească și să ne susțină în realizarea activităților noastre.

Andreea-Maria GHERCĂ
Președinte ASTRU Oradea

Să construim împreună - Centru Pastoral în Stâna de Vale

După cum bine știți, Episcopia noastră dorește să construiască un Centru Pastoral în Stâna de Vale, de care cu toții vom putea beneficia în viitor. Pentru mai multe detalii acesăți linkul: <https://www.egco.ro/2020/12/17/lasati-copiii-sa-vina-la-mine-matei-1914/>

Pentru a realiza acest obiectiv, avem nevoie și de sprijinul dumneavoastră, puteți face acest demers prin completarea formularului 230, donând 2% din impozitul anual, contribuind astfel la realizarea acestui frumos proiect. Puteți descărca formularul aici: <https://drive.google.com/file/d/1x2jCI87-GlkNFPvjEETFgrR9xej5dQc1/view>

Cei care doresc să contribuie și altfel, la acest proiect care va fi o „oază” pentru formarea și educarea copiilor și tinerilor, și în același timp deschis tuturor celor care iubesc

natura, pot suține la edificarea acestei construcții donând în contul: **RO25RNCB0032046483240048**, deschis la Banca Comercială Română.

Vă mulțumim pentru că ne sunteți alături!

Biroul Pastoral

Redirecționează 3,5% din impozitul pe venit și hai să construim împreună o Grădiniță pentru comunitate!

Scopul campaniei din acest an este construcția unei grădinițe noi, grădinița Frențiu, în Cartierul Tineretului **Atenție!**

Formularul 230 poate fi completat doar de către persoanele fizice care au realizat în anul 2020 venituri din salarii și asimilate acestora precum și venituri din pensii. Persoanele fizice care realizează venituri în mod individual sau într-o formă de asociere pot completa **Declarația 200**.

Formularul 230 se poate completa *online* la următoarea adresă:
<https://www.caritaseparhial.ro/campania-trei-virgula-cinci-la-suta>

Susține proiectele Asociației Caritas Eparhial Oradea

Fiecare dintre serviciile noastre sunt susținute de comunitate, fiind finanțate prin proiecte, sponsorizări sau donații individuale. Ajută-ne să ne îndeplinim misiunea de a-i ajuta pe cei care au nevoie de sprijinul nostru.

**Scanează
pentru a accesa
www.caritaseparhial.ro
și vezi cum poți ajuta!**

